

REDAKTÖR: LENNART KUICK

TEATER@DN.SE, DANS@DN.SE

Teater Peros människohund Aston blir lycklig av stenar.

Ett tolerant hundliv att längta till

Teater

"Astons stenar"

efter en bok

av Lotta Geffenblad.

Regi & scenografi: Peter Engkvist.

Musik: Ulf Eriksson. Scen: Teater Pero,

Stockholm.

Det bästa hos människan är hunden. I Peros version av Lotta Geffenblads "Aston stenar" är det just de förhundligade människorna som, med en hel hop kroppslig humor, visar varandra så stor omsorg och kärlek, att man faller pladask i korgen. Och, icke att förväxla, här talar vi inte om underdogs eller fähundar, utan om det hundliv jag önskar varje människobarn.

Teater Pero har kantat sin framgångsrika historia med en rad bilderboks-dramatiseringar. Även om jag hos dem ofta efterlyst mer helt nyskriven barndramatik, hindrar det mig inte från att imponeras av Peter Engkvists konsekventa hållning och teaterns genomgående höga, ibland som nu svindlande höga, konstnärliga nivå.

"Astons stenar" handlar om att lille hund-Astons hjärta svämmer över var gång han ser en frusen sten. Varje ensam bumling tar Aston i sin famn och bär hem. Och, nej, det blir inte kul att bo i ett stenbrott. Men icke att mor och far slänger ut Astons skyddslingar. I stället föreslår de stenarna en semester på stranden. Adjö stenarna. Men på vägen upptäcker Aston många ensamma pinnar...

Denna tribut till hundkojan som växtplats för verklig föräldrarespekt och tolerans, framförs av tre sceniska genier. Ulf Eriksson gör ståbasen till berättelsens ryggrad. Baura L Magnúsdóttir är en hundmoder lika fysiskt kapabel som känslomässigt intuitiv och Magnus Lundblad som lille Aston är en drömskt upptäcksresande människovalp som bygger sitt eget emotionella universum med mim-mångtydigt kroppsspråk. Allt i Lotta L Danfors kostym där mössornas virkade öronlappar blir seimosgrafer för varje litet gläfs.

PIA HUSS